

30. TÁ, KTORÁ PREŽILA

Morena sa vynorila nad hladinu jazera. Zmrznutými rukami sa vytiahla na okraj ľadu a vykašľala z pľúc studenú vodu. Zrútila sa na ľad a snažila sa lapiť dych. Vo svetle mesiaca si obzrela ruky. Dlhé biele prsty boli premrznuté, no ona necítila chlad.

Necítila nič.

Vesna je mŕtva.

Odhrnula si mokré vlasy a po svojej pravici zbadala postavu. Štvornožky sa preplazila k Andreiovmu telu so zabodnutým šípom v hrudi. Oči mal vyvrátené k mesiacu. Prstami prešla po jeho vlasoch a z očí sa jej rinuli slzy. Až vtedy si uvedomila, že všade navôkol vládne ticho. Nepočula Ivanov krik, dupot kopýt ani vrčanie vlkov. Na malý okamih si pomyslela, že okrem citu stratila i sluch, no z diaľky Dubového lesa k nej doľahol šuchot krídel nočných vtákov, ktoré sa vydali na lov.

Rozhliadla sa okolo seba a stiahlo jej hrdlo. Ako prvého uvidela Ivana. Nehybné ležal v snehu s rozhrzyzenou nohou, z ktorej sa valila krv. Prázdny pohľad upieral kamsi k Zrkadlovému palácu. Nedýchal. Vedľa neho v snehu ležalo niekoľko mužov. Všetci boli mŕtvi, niektorí na sebe mali vlčie uhryznutia na predlaktiach či lýtkach. Kone i vlky boli preč, ich stopy rozprášené v snehu.

Morena sa otočila okolo vlastnej osi a sledovala mŕtve telá. Všade navôkol vládlo mučivé ticho, dokonca ani zo Zrkadlového paláca už nedoliehal krik hostí.

Jadwiga, spomenula si.

Prebrodila sa naspäť snehom k Zrkadlovému palácu. Už keď sa blížila k hradbám, nerozumela, prečo je vnútri ticho. Azda všetkých hostí uvrhli do podzemného žalára? Alebo sa kráľovskej stráži podarilo všetkých Úlesanov zahnať domov?

Hneď ako vstúpila do Veľkej sály, kde ešte pred chvíľou hostia jasali nad Vesninou krásou, pochopila.

Všetci v paláci boli mŕtvi.

Po celej sále ležali telá dedinčanov z Grobu, Tavu, Hradského i stráže. Ich telá boli pohodené na zemi ako bábky či motanki, oči otvorené, hlavy vyvrátené. Na tele však nemali jediné badateľné zranenie.

Morena prešla celý Zrkadlový palác, no nenašla jedinú živú dušu. Videla telá mnohých ľudí, ktorých poznala. Videla telo Vesninej služobnej Magdy, Ravanských, susedov z Grobu, Vesnine kamarátky Eleny a Marínu. V stajni našla telá Natali a Avy, obe bez jediného škrabanca, a predsa studené a nehybné. Ležal pri nich mešec zlata.

To ony predali Jadwigu princovi, pochopila Morena. Vernosť vymenili za zlato.

Morena prezrela každé telo, no Jadwigu nenašla. Jediný človek, ktorý mal na sebe zranenia, bol samotný kráľ. Z hrdla mu trčal nôž s princovým znakom slnka.

Stála uprostred Veľkej sály Zrkadlového paláca, keď sa hrubými hradbami paláca ozvalo dunenie konských kopýt. Erfranská armáda odetá v tmavomodrých uniformách so strieborným lemovaním dorazila s naostrenými šablami, no bitka sa už dávno skončila. Jediné, čo našli, boli stovky mŕtvych a jedno čierovlasé dievča premrznuté do morku kostí.

